

До Переяслава евакуювався дитячий будинок сімейного типу Ярославцевих із Запоріжжя

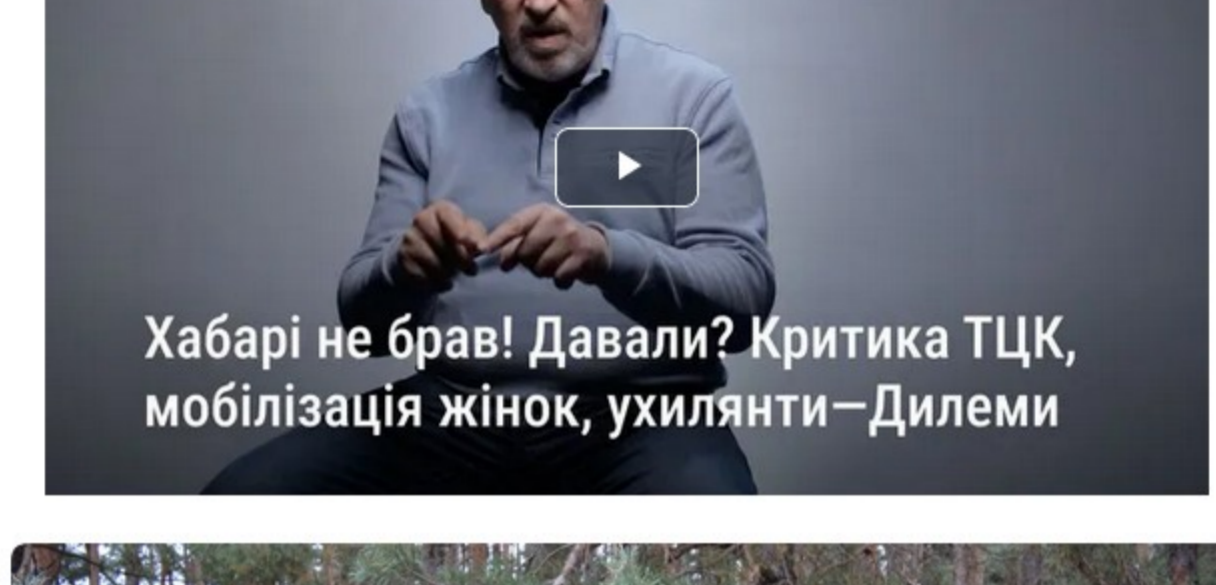
Фото: Володимир Набок
До Переяслава приїздили вихованці та вихователі будинку сімейного типу

Володимир НАБОК
Кореспондент © 29 вересня 2022 20:41

Ярославцеві Алла (52 роки) та Олександр (48 років) до початку великої війни в Україні проживали в одному із сіл Михайлівського району на Запоріжжі. У 2008 році створили прийомну родину, а через два роки оформили вже дитячий будинок сімейного типу. Нині їхня велика родина евакуювалася на Переяславщину, де отримала прихисток, підтримку і всебічну допомогу як соціальних служб, так і волонтерів.

Історію того, як в їхній родині з'явилось багато дітей, жінка розповіла **Переяслав.City** напередодні 30 вересня – Дня усиновлення.

– Яюсь у газеті під рубрикою «Дитина шукає батьків» я побачила світлинку дівчинки із дитячого будинку, – пригадує Алла Миколаївна. – Приходжу до чоловіка, мовляв, давай візьмемо цю дівчинку в нашу родину. Тоді в нас було два сини: Валерію виповнилось вісім років, а Владиславу лише три. І як ви розумієте, з такою різницею у віці старший син аж ніяк не хотів гратися із трірічним братиком. То ми з чоловіком вирішили, аби менший ріс у компанії, взяти в сім'ю ще одну дитинку його ж віку.

Думали ми над цим довго – майже рік. І коли все ж наважились, звернулися до служби у справах дітей, де нам запропонували на той час нову форму влаштування дітей – створити прийомну родину. Порадили познайомитися з чотирирічною Діанкою, яку ми і взяли в сім'ю на виховання. Та згодом з'ясувалося, що у неї є рідна сестричка, а розлучати їх не можна було.

Так ми постали перед дилемою: повернути Діанку в притулок, бо її вилучили з сім'ї через недогляд рідної матері, або ж забрати до себе і її сестричку – дворічну Оленку. Ми поїхали познайомитися і з нею. Коли тільки побачила, зразу вирішила, що ми забираємо і її. Оля на вигляд була – точна копія мене в дитинстві!

У соціальної служби нам запропонували пройти навчання для прийомних батьків. Там ми познайомились з іншими батьками-вихователями, які на заняттях ділилися досвідом, ми багато чому у них навчилися.

Зразу було важкувато із чужими дітьми. Ми мали вивчити характери дітей, пристосуватися до них, а вони – до нас. Дворічна Оля дуже боялась всього: собак, котів, різних сторонніх звуків. У нас у хаті жила такса Ася, то мусили її переселити на вулицю. Дієтатка виявилась малопристосованими до життя в сім'ї. Ото вислів «запушена дитина» – про них.

Їхня рідна мама, мабуть, не дуже переймалась не те що вихованням доньок, а й тим, що казати і робити самій у їхній присутності. Яюсь мій чоловік вранці поскаржився, що в нього болить голова. Діана відразу ж видала рецепт: «Дайте йому розсолу, і біль зникне». Олю мама залишала вдома надовго самої, дитина бавилася, як уміла. Найкращою іграшкою неї була пірнічка...

Приблизно через півроку після навчання, у соціальної служби нам запропонувала взяти на виховання в свою сім'ю ще одну дитину. Ми довго думали, вважали, згадували тих прийомних батьків, з якими познайомилися на навчанні, їхні історії, слова і поради. Погодились. Так у нас утворилась прийомна родина, а через рік ми вже погодились взяти на виховання відразу двох хлопчиків. І так у 2010 році нам оформили вже статус дитячого будинку сімейного типу, а ми з чоловіком отримали офіційну роботу батьками-вихователями.

Щоліта ми відправляли дітей у табір на відпочинок, і тоді я ніяк не могла звикнути готувати їжу у маленьких каструльках – на нас двоє із чоловіком. Не вгадувала пропорції: або пересолю, або зроблю борщ чи суп занадто густим. Повністю порушилось відчуття пропорцій.

Загалом за весь час у нашому будинку виховувалось 10 дітей. П'ятеро з них уже вирости і пішли у самостійне життя. Проте ми підтримуємо з ними контакт: вони телефонують, консультуються з нами щодо різних питань, приїздять до нас у гості.

Діти в нас були різного віку і різня розвитку. Наймолодшими, яких ми взяли, були перші Оля та Діана. Ярику було п'ять років, Вані та Яні – по сім, Христинка прийшла в нашу сім'ю десятирічною. Ми взяли її з інтернату для слабоброзвинутих дітей. З нею багато і наполегливо працювали. Пам'ятаю, як вона яюсь приходить зі школи і запитує: «Мам, а це правда, що в деревах є коринь? Дивно!». Між тим Христинка вже успішно закінчила школу і вступила до педагогічного коледжу. Ми нею пишаємось. А якби вона залишилась в тому інтернаті, якою б вона виросла, ким би стала?

Прийомні батьки-вихователі працюють в режимі 24x7, у нас немає ні вихідних, ні відпусток. Окрім звичних турбот нагодувати-одягти, подбати про здоров'я, освіту, забезпечувати усім необхідним, таких діток дуже важливо адаптувати до реального життя, щоб вони могли потім самостійно впоратися з усіма його складнощами, проблемами.

Олександр займається з хлопцями, навчає їх чимось чоловічим справам. А в разі з дівчатками вправляється на кухні, спільно з ними куюваримо, пеленемо теплі реці. Це їм у житті стане в нагоді. Вони вже дуже люблять ліпити варенички та смажити млинці.

Для мене важливо дати дітям добре виховання і хорошу освіту. Радію, коли наші дітки вступають до вищих навчальних закладів. Зараз наш вихованець Ярослав навчається в Університеті Григорія Сковороди в Переяславі. Владислав та Олександр, які евакуювалися сюди разом із нами, нині навчаються онлайн у Запорізькому медичному коледжі. Разом із нами тут перецькують війну семеро школярів: Артем ходить до другого класу, Кюша та Саша навчаються у третьому класі, Даша – п'ятикласниця, Настя – у 9 класі, Оля та Андрій – одинадцятикласники. Наймолодшому нашому вихованцю Ярику в листопаді виповниться 6 років. Дуже сподіваємось на швидку перемогу України і повернення додому.

Найактуальніша інформація та новини Переяславщини в нашому **Telegram-каналі**, **Instagramі** та у **фейсбуці**